

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **RegioJet a.s.**, se sídlem náměstí Svobody 86/17, Brno, zast. JUDr. Ondřejem Doležalem, advokátem se sídlem Koliště 1912/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2014, č. j. MV-21800-6/ODK-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2016, č. j. 46 A 45/2014 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti druhé odrážce výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2014, č. j. MV-21800-6/ODK-2014. Žalobou napadenou částí správního rozhodnutí žalovaný zamítl odvolání proti bodu 3 rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 10. 3. 2014, č. j. 044210/2014/KUSK, kterým bylo odmítnuto poskytnutí informace v podobě výkazů *„kompenzací podle jednotlivých linek (úseky drah), a to nejlépe v členění, v jakém je ČD předkládají Ministerstvu dopravy, nebo ve členění obdobném, a to za období roku 2009 do současnosti. Pokud tato data od ČD nemáte, žádáme o vysvětlení, jakým způsobem jako řádný hospodář organizujete veřejnou dopravu v kraji a kontrolujete výdaje z krajského rozpočtu na zajištění regionální osobní drážní dopravy.“* Šlo o zamítnutí žádosti o informaci dle zákona č.

106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

[2] Krajský soud se v napadeném rozsudku neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Ze žalobou napadeného rozhodnutí je totiž patrná zásadní úvaha, že právní předpisy nestanoví povinnému subjektu povinnost disponovat požadovanými výkazy o příjmech, nákladech a dotacích ve stěžovatelkou požadované struktuře, tj. v členění podle linek. Skutečnost, že žalovaný vyjádřil svůj závěr stručně, nečiní jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Požadavek náležitého odůvodnění krajský soud nevykládá tak, že se odůvodnění rozhodnutí muselo zabývat každou dílčí úvahou či skutečností uvedenou v odvolání.

[3] Krajský soud dále uvedl, že dle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 266/1994 Sb., o drahách, ve znění účinném do 30. 6. 2010 (dále jen „zákon o drahách“), vzniká závazek veřejné služby v drážní dopravě na základě písemné smlouvy uzavřené mezi dopravcem a krajem. V návaznosti na tuto smlouvu je dopravci proplácena prokazatelná ztráta, kterou se dle § 39a odst. 1 zákona o drahách rozumí rozdíl mezi ekonomicky oprávněnými náklady vynaloženými dopravcem na splnění závazku veřejné služby (včetně přiměřeného zisku) a tržbami a výnosy dosaženými dopravcem z tohoto závazku.

[4] Následně se krajský soud zabýval otázkou, zda by poskytnutí požadované informace vyžadovalo vytvoření nové informace, na kterou se nevztahuje zákon o svobodném přístupu k informacím. I na poskytování veřejných prostředků se vztahuje výluka podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož jsou z poskytování vyloučeny názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu lze odmítnout žádost o informace z důvodu, že by bylo nutné vytvořit nové informace pouze za předpokladu, že povinný subjekt informace nemá a nemá ani povinnost těmito informacemi disponovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, publ. pod č. 2635/2012 Sb. NSS).

[5] V nynější věci povinný subjekt požadovanou informaci neměl. Dle čl. VI odst. 7 smlouvy o závazku veřejné služby má dopravce povinnost předkládat souhrnné čtvrtletní výkazy nákladů a výnosů z přepravní činnosti za všechny linky (úseky tratí) provozované v kraji. Vedle toho jsou povinnému subjektu předkládány výkazy o využití jednotlivých spojů a přehled neuskutečněných spojů. Povinnému subjektu je rovněž předkládán plán výše prokazatelné ztráty na další období. Nad rámec těchto plánů a výkazů není dopravce zavázán předkládat povinnému subjektu jakékoli další údaje týkající se nákladů a výnosů. Údaje v souhrnných výkazech o nákladech a výnosech nelze bez dalšího rozčlenit a přiřadit k jednotlivým provozovaným linkám (úsekům tratí). Krajský soud proto přisvědčil povinnému subjektu, že požadované informace nelze z poskytovaných výkazů vytvořit.

[6] Povinný subjekt neměl dle krajského soudu ani povinnost požadovanou informací disponovat. Pro zhodnocení této otázky se krajský soud nejprve zabýval, jakou právní úpravou se řídí posuzované právní vztahy. Smlouva o závazku veřejné služby uzavřená dne 1. 12. 2009 má dle § 39a zákona o drahách povahu veřejnoprávní smlouvy. V případě

veřejnoprávních smluv se uplatňuje obecný princip zákazu retroaktivity. Tomu odpovídá přechodné ustanovení obsažené v § 35 zákona č. 194/2010 Sb., o veřejných službách v přepravě cestujících a o změně dalších zákonů, ve znění účinném od 1. 7. 2010 (dále jen „zákon o veřejných službách v přepravě cestujících“), podle něhož práva a povinnosti ze závazku uzavřeného podle dosavadních předpisů zůstávají zachovány v rozsahu stanoveném přímo použitelným předpisem Evropských společenství a řídí se dosavadními právními předpisy. Zmíněné přechodné ustanovení navazuje na přechodná ustanovení obsažená v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007, o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 a č. 1107/70 (dále jen „nařízení č. 1370/2007“). O tom svědčí poznámka pod čarou k § 35 odst. 1 zákona o veřejných službách v přepravě cestujících, která výslovně odkazuje na čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007. Smlouvy o závazcích veřejné služby v drážní dopravě uzavřené do 3. 12. 2009 se řídí úpravou účinnou v době jejich uzavření. Práva a povinnosti dopravce a povinného subjektu se tak i po dobu po 1. 7. 2010 primárně řídí zákonem o drahách a vyhláškou č. 241/2005 Sb., o prokazatelné ztrátě ve veřejné drážní osobní dopravě a o vymezení souběžné veřejné osobní dopravy (dále jen „vyhláška č. 241/2005 Sb.“).

[7] Pokud jde o časovou působnost předpisů unijního práva, které upravují problematiku závazků veřejné služby v drážní dopravě, krajský soud se otázkou aplikovatelnosti těchto předpisů na daný případ blíže nezabýval. Ani zrušená nařízení č. 1191/69 a č. 1107/70, ani nařízení č. 1370/2007, které je nahradilo, neupravují postup pro ověření výše prokazatelné ztráty, ani konkrétní obsah údajů či výkazů, které by měl dopravce poskytovat či zpřístupnit příslušnému orgánu, který smlouvu o veřejné službě uzavřel. Taková ustanovení jsou obsažena výlučně v předpisech vnitrostátního práva.

[8] Zákon o dráhách ukládá dopravci povinnost vést oddělenou souhrnnou analytickou evidenci závazků veřejných služeb, která se člení na evidenci podle jednotlivých krajů (§ 39a odst. 4). Bližší podrobnosti o této evidenci stanoví prováděcí předpis, kterým je vyhláška č. 241/2005 Sb., z níž vyplývá, že dopravce je povinen přiřazovat ekonomicky oprávněné náklady do úseků drah zvlášť pro vlaky regionální dopravy a celostátní dopravy. Následně se přiřazené náklady rozčleňují do územních obvodů krajů. Obdobně se přiřazují i tržby z jízdného. Jinými slovy je povinností dopravce, který provozuje veřejnou drážní dopravu osob na základě smlouvy o veřejném závazku, vést analytickou účetní evidenci, která se vytváří tak, že se ekonomicky oprávněné náklady a výnosy (tržby z jízdného) přiřazují nejprve k jednotlivým úsekům drah. Až následně je dopravce přiřazuje podle územního principu k jednotlivým krajům, přičemž je povinen dodržet také členění na vlaky regionální a celostátní dopravy. Až následným přiřazením k jednotlivým krajům jsou zjištěny souhrnné údaje o výši ekonomicky odůvodněných nákladů a výnosů na úrovni kraje (s vyloučením celostátních linek). Podle uvedeného mechanismu ovšem výpočet prokazatelné ztráty provádí dopravce, nikoliv povinný subjekt. Dopravce podle § 4 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 241/2005 Sb. prokazuje splnění závazku údajem o ujetých vlakových kilometrech a dále pouze dokládá výpočet prokazatelné ztráty výkazem, jehož vzor je obsažen v příloze č. 1 k vyhlášce č. 241/2005 Sb. Z tohoto vzoru, obsahujícího podrobné členění ekonomicky oprávněných nákladů a výnosů, je však zřejmé, že údaje jsou předkládány souhrnně za všechny dopravní výkony provedené na základě smlouvy o závazku, nikoliv v členění podle jednotlivých provozovaných linek. Zákon o dráhách ani

vyhláška č. 241/2005 Sb. neukládají dopravci povinnost předkládat povinnému subjektu analytické záznamy o nákladech a výnosech na úrovni jednotlivých úseků drah. Tato povinnost nevyplývá ani ze smlouvy o závazku. A není-li taková povinnost výslovně upravena zákonem, nemůže být tato mezera v zákoně odstraněna ani extensivním výkladem zákona o dráhách a prováděcí vyhlášky č. 241/2005 Sb., neboť v souladu se zásadou legální licence lze povinnosti ukládat toliko na základě zákona a v jeho mezích (čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

[9] Ve vztahu k namítanému zajištění kontroly, efektivity a transparentnosti vynaložených veřejných prostředků krajský soud odkázal na veřejnosprávní kontrolu prováděnou dle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční kontrole“). Kontrolu dle uvedeného zákona předpokládá i sama smlouva o závazku veřejné služby, která v čl. X upravuje podrobnosti kontroly. Veřejnosprávní kontrola hospodárnosti, účelnosti a efektivnosti však není zaměřena na zjišťování údajů o provozu jednotlivých linek ve své úplnosti. Jak vyplývá z § 11 odst. 4 zákona o finanční kontrole, při kontrole se prověřuje vybraný vzorek operací. Nelze dovodit, že by při kontrole povinný subjekt musel shromáždit veškeré údaje o výnosech a nákladech podle jednotlivých tratí anebo vytvářet výkazy o nákladech a výnosech v požadovaném členění. Výsledkem kontroly jsou pouze kontrolní zjištění zachycená v protokolu o kontrole. Zjištěné nedostatky na úrovni analytických účtů tak mohou být případně zachyceny v protokolu o finanční kontrole, zpravidla však nikoliv ve své úplnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nežádala o poskytnutí protokolů o kontrole, nebylo v daném případě třeba zjišťovat, zda povinný subjekt finanční kontroly za předmětné období prováděl a s jakými výsledky. Krajský soud shrnul, že povinnost disponovat stěžovatelkou požadovanými informacemi nevyplývá ani z předpisů o finanční kontrole.

[10] Krajský soud nepřisvědčil ani poslední námitce, že stěžovatelce měly být poskytnuty alespoň výkazy nákladů a výnosů, které povinný subjekt získal v období od roku 2009 na základě smlouvy o závazku, a to alespoň v takovém členění, v jakém mu byly předloženy. Žádost směřovala výslovně k poskytnutí výkazů kompenzací podle jednotlivých linek (úseků drah) v členění, v jakém jsou předkládány Ministerstvu dopravy, nebo ve členění obdobném. Poskytnutí podrobných výkazů bylo oprávněně odmítnuto. Stěžovatelka v takovém případě žádala o alternativní vysvětlení, jakým způsobem povinný subjekt organizuje jako řádný hospodář veřejnou dopravu v kraji. Tato informace jí byla dle krajského soudu poskytnuta, když povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že hospodárnost vynakládaných prostředků je zajišťována každoročním uzavíráním dodatku smlouvy o závazku a vynakládané prostředky jsou kontrolovány dle výkazů dokládaných dopravcem. Z formulace stěžovatelčiny žádosti nelze dovodit, že by v případě neposkytnutí podrobných výkazů měla zájem o poskytnutí souhrnných výkazů počínaje rokem 2009. S ohledem na formulaci bodu 3 podané žádosti lze dospět k závěru, že podstatou bylo poskytnutí výkazů v členění podrobnějším, než v souhrnných výkazech za všechny linky provozované v kraji. Nedisponuje-li povinný subjekt výkazy kompenzací podle jednotlivých linek (úseků drah) ani v obdobném (podrobném) členění, pak zcela oprávněně žádost o poskytnutí informací v bodě 3 odmítl.

[11] Krajský soud z uvedených důvodů vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou a dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), ji zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[12] Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že by žádala neexistující informaci, neboť ze smlouvy o závazku veřejné služby ze dne 1. 12. 2009 jasně vyplývá, že tato informace musí existovat. Má rovněž za to, že požadovaná informace nepředstavuje obchodní tajemství.

[13] Kasační stížnost dále obsahuje námitku, že krajský soud se dostatečně nevypořádal s tím, že správní rozhodnutí konkrétně nepotvrdila ani jednoznačně nedeklarovala neexistenci požadované informace. Rozsudek krajského soudu a jemu předcházející správní rozhodnutí proto stěžovatelka považuje za nepřezkoumatelné.

[14] Hodnocení krajského soudu shrnuté v bodě [9] shora označila za přepjatě formalistické. Požadovanými informacemi musí povinný subjekt disponovat na základě zákona o veřejných službách v přepravě cestujících, na základě nařízení č. 1370/2007, na základě § 51 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obchodních korporacích"), ve spojení s § 159 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník"), a § 17 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích").

[15] Za přepjatě formalistický stěžovatelka považuje postup, kdy její žádost o informace byla posouzena přesně podle jejího formálního znění, a nikoli podle jejího obsahu a účelu. Pokud povinný subjekt nedisponoval informacemi v požadované podobě, byl je povinen poskytnout v podobě, která je žádosti nejbližší, tak, aby žádosti co nejvíce vyhověl.

[16] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[17] Žalovaný uvedl, že předpoklad stěžovatelky, že požadované informace existují, popírá dohodnutý způsob prokazování výše kompenzace mezi krajem a dopravcem. Povinnost určitou informací disponovat musí vyplývat ze zákona. Stěžovatelka neuvedla jediný předpis, který by takovou povinnost stanovil. Svou snahou nalézt ji v zákoně o veřejných službách v přepravě cestujících, nařízení č. 1370/2007, v § 51 zákona o obchodních korporacích, v § 159 občanského zákoníku či v § 17 zákona o krajích posouvá spor o poskytnutí informací k rozhodování o rozsahu povinností kraje při nakládání s veřejnými prostředky. Smyslem zákona o svobodném přístupu k informacím nemůže být ověřování plnění takových povinností kraje.

[18] K výtce o přepjatém formalismu žalovaný poznamenal, že povinný subjekt nemůže přihlížet k důvodům, pro které žadatel podal svou žádost o informace. Za formulaci

žádosti je odpovědný žadatel a nemůže svou odpovědnost přenášet na povinný subjekt. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] Zcela nepodložená je námitka, že by správní rozhodnutí či napadený rozsudek jednoznačně nedeklarovaly neexistenci stěžovatelkou požadovaných informací či jejich neexistenci dostatečně konkrétně nepotvrdily. V prvostupňovém správním rozhodnutí se uvádí: „*Platná legislativa v době uzavírání smlouvy neukládala povinnost, aby ve smlouvě byl pro každou jednotlivou linku (trať) přiložen samostatný výkaz nákladů a výnosů z přepravní činnosti v drážní osobní dopravě. Z tohoto důvodu Krajský úřad nemá k dispozici výkazy kompenzací podle jednotlivých linek (úseků drah) a z tohoto důvodu je nemůže žadateli poskytnout. Krajský úřad zkoumal možnost dopočtu těchto žadatelem žádaných údajů a dospěl k závěru, že bez dalších podkladů dopravce je není možno sestavit.*“ Žalovaný se s tímto názorem ve svém rozhodnutí ztotožnil a zabýval se odvolacími námitkami vztahujícími se ke kontrole ze strany povinného subjektu. I z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývá, že povinný subjekt požadované informace nemá a není schopen je ani vytvořit (viz bod [5] shora), a proč tomu tak je.

[21] Ze správních rozhodnutí i napadeného rozsudku je tak jednoznačně patrno, že důvodem pro odmítnutí informace byla její neexistence (a skutečnost, že povinný subjekt nemá povinnost jí disponovat). Tento závěr byl vzhledem k povaze důvodu odmítnutí dostatečně odůvodněn. Námitka nepřezkoumatelnosti, kterou stěžovatelka v dané souvislosti uplatnila, není důvodná. Současně není důvodná ani zcela obecně formulovaná námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, jelikož krajský soud podrobným a přesvědčivým způsobem reagoval na všechny vznesené žalobní námitky.

[22] Není možno přisvědčit ani námitce, že existence požadované informace vyplývá ze smlouvy o závazku veřejné služby z 1. 12. 2009. Nejvyšší správní soud zcela souhlasí s krajským soudem, že uvedená smlouva se výkazům nákladů a výnosů z přepravní činnosti věnuje v čl. VI odst. 7. Dopravce je dle uvedeného smluvního ustanovení povinen předávat povinnému subjektu výkaz nákladů a výnosů z přepravní činnosti dle vzoru, který tvoří přílohu 3 smlouvy. Ze vzoru výkazu je jednoznačně patrné, že údaje nejsou členěny dle jednotlivých linek (úseků tratí), ale že jde o souhrnné údaje za celý kraj, z nichž údaje za jednotlivé linky (úseky tratí) nelze žádným způsobem vydedukovat. Požadovanou informaci nenesou ani výkazy o využití jednotlivých spojů, které dopravce předává povinnému subjektu. Nejvyšší správní soud souhlasně s krajským soudem konstatuje, že smlouva o závazku veřejné služby ze dne 1. 12. 2009 dokládá, že povinný subjekt

požadovanou informaci nemá. Stěžovatelka se svým opačným tvrzením nebyla schopna ani konkrétně odkázat na některé ustanovení smlouvy či nějak blíže odůvodnit svůj názor. Její námitka je proto nedůvodná.

[23] Dále se stěžovatelka v kasační stížnosti snažila dovodit, že povinný subjekt byl povinen požadovanou informací disponovat.

[24] Tvrzení uplatněné v kasační stížnosti, že povinnost mít požadované informace vyplývá ze zákona o veřejných službách v přepravě cestujících, se míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu. Krajský soud se v napadeném rozsudku věnoval tomu, proč nelze na daný případ zákon o veřejných službách v přepravě cestujících z časového hlediska vztáhnout (viz bod [6] shora). Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla žádnou polemiku s tímto hodnocením krajského soudu. Pouhé tvrzení, že povinnost mít požadované informace vyplývá ze zákona o veřejných službách v přepravě cestujících, není za dané situace projednatelnou námitkou.

[25] Nejvyšší správní soud se dále plně ztotožňuje s krajským soudem v tom, že nařízení č. 1370/2007 nereguluje konkrétní obsah údajů či výkazů, které by měl dopravce poskytovat či zpřístupnit příslušnému orgánu, který smlouvu o veřejné službě uzavřel. Z tohoto důvodu není podložené tvrzení stěžovatelky, že by povinnost disponovat požadovanými informacemi mohla vyplývat z tohoto nařízení. Z § 51 zákona o obchodních korporacích, § 159 občanského zákoníku a § 17 zákona o krajích nelze dovodit, že by povinný subjekt měl disponovat výkazy v tom členění, jak požaduje stěžovatelka. Požadavek péče řádného hospodáře či účelného a hospodárného využití majetku kraje je natolik obecná regulace, že z ní nelze dovodit konkrétní obsah a členění výkazů, a to za situace, kdy sama smlouva o závazku veřejné služby obsahuje regulaci a obsah výkazů nákladů a výnosů i způsob kontroly, který umožňuje povinnému subjektu ověřovat, za co veřejné prostředky vynaložil.

[26] Na samé hranici projednatelnosti je kasační námitka, v jejímž rámci stěžovatelka bez dalšího vysvětlení označila za přehnaně formalistické hodnocení krajského soudu rekapitulované v bodě [9] shora, tj. hodnocení vztahující se ke kontrole efektivity a transparentnosti vynaložených veřejných prostředků ze strany povinného subjektu.

[27] Nejvyšší správní soud nespatřuje přehnaný formalismus v hodnocení krajského soudu, který nejprve vyložil, že z právní úpravy nevyplývá povinnost, aby měl povinný subjekt požadované informace v členění dle jednotlivých linek (úseků tratí), a že s tím nepočítá ani smlouva o závazku veřejné služby ze dne 1. 12. 2009. Nic, co by bylo přehnaně formálního, Nejvyšší správní soud neshledal ani na pojednání krajského soudu o tom, že kontrola efektivity a transparentnosti vynaložených veřejných prostředků ze strany povinného subjektu se děje především skrze postup dle zákona o finanční kontrole. Tento způsob kontroly ostatně předpokládá sama smlouva o závazku veřejné služby v čl. X. Stěžovatelka žádným způsobem neobjasnila, co by mělo být formálního na hodnocení, že dle § 11 odst. 4 zákona o finanční kontrole se kontrola provádí na vybraném vzorku operací, a že tudíž ani na základě kontroly nemusí povinný subjekt zjistit požadované informace ve vztahu ke *všem* linkám (či úsekům tratí) a veškerým nákladům a výnosům ke každé lince (úseku trati).

[28] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud srozumitelně popsal, jakým způsobem byly nastaveny kontrolní mechanismy, a objasnil, že výsledkem kontroly ze strany povinného subjektu nemusí být soustava údajů, které by umožnily vyhovět stěžovatelčině žádosti o informace. Krajský soud také zdůvodnil, proč není povinností povinného subjektu během finanční kontroly shromáždit veškeré údaje o výnosech a nákladech podle jednotlivých linek (úseků tratí). Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tím, že by za přehnaně formalistické bylo možno označit zjištění, že právní řád neukládá povinnému subjektu disponovat požadovanou informací a že takovou informací není povinen disponovat ani na základě kontroly týkající se smlouvy o závazku veřejné služby.

[29] O přepjatém formalismu se stěžovatelka v kasační stížnosti dále zmínila, když tvrdila, že povinný subjekt, žalovaný správní orgán a krajský soud pochybily, když její žádost posuzovaly dle jejího znění. Stěžovatelka má za to, že pokud povinný subjekt neměl údaje v požadované podobě, měl je poskytnout alespoň v podobě nejbližší. Ani s touto námitkou nelze souhlasit.

[30] Nejvyšší správní soud konstatuje, že formulace žádosti o informace je věcí žadatele. Povinný subjekt dle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím žadatele vyzve k upřesnění žádosti, je-li žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně. Netrpí-li žádost o informace nedostatky, které by bránily jejímu posouzení, není úkolem povinného subjektu, aby se snažil žádost nějakým způsobem domýšlet či přetvářet. Případné nedostatky žádosti, které však nebrání jejímu posouzení, jdou na vrub samotného žadatele. Z podané žádosti o informace bylo jednoznačné, že stěžovatelka požaduje informace v podobě výkazů „*kompenzací podle jednotlivých linek (úseky drah), a to nejlépe v členění, v jakém je ČD předkládají Ministerstvu dopravy, nebo ve členění obdobném*“. Tuto informaci týkající se jednotlivých linek (úseků drah) povinný subjekt neměl. Z formulace žádosti je patrné, že žádosti nešlo vyhovět poskytnutím výkazů, které povinný subjekt od dopravce na základě smlouvy o závazku veřejné služby obdržel, jelikož tyto výkazy neobsahovaly informace o kompenzacích dle jednotlivých linek (úseků drah). Za této situace není podložený požadavek stěžovatelky, aby informace byly poskytnuty v podobě žádosti nejbližší. Takový požadavek totiž ze žádosti vůbec nevyplývá a není ani zřejmé, co by mělo být touto „podobou žádosti nejbližší“.

[31] Povinný subjekt tak reagoval jen na navazující část bodu 3 žádosti o informace (tj. požadek: „*Pokud tato data od ČD nemáte, žádáme o vysvětlení, jakým způsobem jako řádný hospodář organizujete veřejnou dopravu v kraji a kontrolujete výdaje z krajského rozpočtu na zajištění regionální osobní drážní dopravy.*“). K tomu povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí stěžovatelce sdělil, že hospodárnost finančních prostředků je zajišťována každoročním uzavíráním dodatku smlouvy, ve které se specifikují ekonomické parametry, rozsah dopravy pro příslušný rok a další parametry. Povinný subjekt dále uvedl, že vynakládané finanční prostředky na úhradu prokazatelné ztráty jsou kontrolovány dle výkazů dokládaných dopravcem a v případě nesrovnalostí a nejasností je dopravce vyzván k vysvětlení.

[32] Tvrzení uplatněné v kasační stížnosti, že požadovaná informace nepředstavuje obchodní tajemství, se zcela míjí s důvody rozhodnutí jak správních orgánů, tak rozsudku krajského soudu. Poskytnutí informace požadované v žádosti o poskytnutí informací pod bodem 3 bylo odmítnuto z důvodu, že ji povinný subjekt nemá a nemá ani povinnost ji mít. Obchodní tajemství s důvodem odmítnutí této informace vůbec nesouvisí.

V. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu